tato okolnost měla přiměti soud nalézací k tomu, by si dal otázku, jak si vysvětliti, že obžalovaný dal zákaznici koření dvakráte dražší než žádala, pakli nevěděl, že v láhvi Maggi je koření jiného původu a pakli tedy musil obsah láhve pokládati za původní. Touto okolností nabývá výpověď svědka H-a ve zmíněné části závažného významu, takže soud, nevypořádav se s ní a s jejími důsledky, zatížil rozsudek neúplností. Obžalovaný arciť namítá, že nebyla nalézacím soudem pominuta výpověď závažná, poněvadž prý výpověď H-ova není věrohodná a poněvadž sám svědek H. potvrdil, že ony dvě láhve, z nichž bylo nalito zákaznici požadující Ilsu, nebyly opatřeny etiketami firmy Maggi, které obsahují slovní a obrazovou známku Maggi. Při tom poukazuje obžalovaný k tomu, že podle úvodního zjištění rozsudku má soukromá obžalobkyně zapsánu pod čís. 29.468 ochrannou známku t. j. slovní a obrazovou známku obsahující slovo »Maggi«, které užívá na nálepkách v podobě láhvových etiket pro polévkové koření; z toho prý plyne, že stěžovatelka nemá chráněnu slovní a obrazovou známku, obsahující slovo »Maggi«, která by byla vyrýsována na nějaké láhvi, o tom že ani soukromá obžalobkyně nepodala důkazu před nalézacím soudem. Námitkami těmi nemůže však býti výpověď H-ova zbavena závažnosti. Ona námitka je hodnotěním svědkovy věrohodnosti, jež je vyhraženo soudu nalézacímu, nepřísluší však obžalovanému (§§ 258, 270 čís. 5 tr. ř.). Ale ani této námitce, na první pohled závažné, nelze tuto vlastnost přiznati, uváží-li se, že obžalovaný sám v podání uváděl, že a proč nemá na tom vědomé viny, že bylo prodáváno jiné koření než Maggi v láhvi takto označené, že při hlavním přelíčení doznal, že láhve firmy Maggi mají vyryto také ve skle označení Maggi, a že rozsudek sám pokládá za prokázáno, že v obchodě obžalovaného bylo na prodej chováno a v několika případech prodáváno koření jiného původu než koření firmy Maggi, a to z lahví opatřených chráněnými etiketami a označením firmy Maggi. Musila tedy vytýkaná neúplnost rozsudku vésti podle § 288 čís. 1 tr. ř. k jeho zrušení a vrácení věci do stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí, ovšem jen v mezích ve výroku vytčených.

Čís. 3611.

Ke skutkové podstatě zločinu utrhání na cti podle § 209 tr. zák. se nevyhledává, by si byl pachatel vědom toho, že jeho jednání směřuje k ohrožení svobody osoby (úředníka) u vrchnosti pro zločin udané nebo jinak ze zločinu obviňované, ani, by jednání pachatelovo vedlo aspoň ke kárnému vyšetřování proti onomu úředníku.

Vyhledává se však, by si byl pachatel vědom, že jeho udání u vrchnosti pro zločin (prvý případ) nebo jeho obviňování ze zločinu (druhý případ zločinu podle § 209 tr. zák.) odporuje pravdě; je třeba, by byl v rozsudku i tento znak zjištěn.

Zločin utrhání na cti viněním vyšetřujícího soudce ze zločinu podle §§ 101, 102 a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 4. října 1929, Zm I 263/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utrhání na cti podle § 209 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5, 9 a), b) a 10 tr. ř. Svými vývody po stránce věcné nedokazuje a ani netvrdí, že zjištěné jednání obžalovaného není trestným činem náležejícím před soud, ani, že nalézací soud porušil výrokem o tom, jsou-li tu okolnosti, jimiž se trestnost činu ruší nebo pro něž je stíhání pro čin vyloučeno, zákon nebo použil ho nesprávně, nýbrž snaží se jen dokázati, že skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, vykazuje nanejvýš náležitosti přestupku proti bezpečnosti cti, pro nějž obžalovaný žalován nebyl, a že podřadění skutku pod ustanovení § 209 tr. zák. spočívá v důsledku toho na mylném výkladu zákona. Z toho plyne, že stížnost uplatňuje po stránce věcné ve skutečnosti jen zmatek podle § 281, čís. 10 tr. ř. Tomuto zmatku nedostává se ve vývodech stížnosti provedení odpovídajícího zákonu, pokud se stížnost pokouší dokázati, že jednání, pro něž obžalovaný okresního soudce Ottu E-a u vrchností v rozsudku uvedených udal, nelze pokládati za zločin zneužití úřední moci podle §§ 101, 102 a) tr. zák.; neboť stížnost nedbá skutkového zjištění rozsudkového, o něž rozsudek opírá výrok, že okresní soudce E. byl obžalovaným u vrchností udán pro zločin podle §§ 101, 102 a) tr. zák., a z něhož by měla při správném provádění hmotněprávního zmatku vycházeti, totiž zjištění, že obžalovaný líčil v podáních, o něž šlo, okresního soudce E-a, který byl vyšetřujícím soudcem v trestní věci proti obžalovanému pro zločiny zpronevěry a podvodu, jako svého největšího nepřítele, jenž pracoval nezákonnými prostředky k jeho zkáze a nedbal zejména zákonných předpisů, podle nichž mají býti přípravným vyšetřováním objektivně zjištěny okolnosti pro posouzení věci rozhodné, tudíž zjištění, že obžalovaný tvrdil ve svých podáních, že řečený okresní soudce zneužil ve státním úřadě, jímž jest zavázán, moci mu svěřené, by způsobil obžalovanému škodu, dav se odvrátiti od zákonného plnění své úřední povinnosti, nýbrž vychází ze skutkových předpokladů rozsudkem nezjištěných, ba jím vyloučených (§ 288, odst. druhý, čís. 3 tr. ř.). Další námitku stížnosti, že si obžalovaný nebyl vědom toho, že jeho jednání směřuje k ohrožení svobody okresního soudce E-a, jest označiti jako právně bezpodstatnou, protože se ke skutkové podstatě zločinu utrhání na cti podle § 209 tr. zák. nevyhledává, by si byl pachatel vědom toho, že jeho jednání směřuje k ohrožení svobody osoby u vrchnosti pro zločin udané nebo jinak ze zločinu obviňované. Stejně má se věc, pokud stížnost namítá, že podání obžalovaného nevedla ani ke kárnému vyšetřování proti řečenému okresnímu soudci; neboť ke skutkové podstatě zločinu podle

§ 209 tr. zák. se nevyžaduje, by jednání pachatelovo vedlo alespoň ke kárnému vyšetřování proti úředníku u vrchnosti pro zločin udanému nebo jinak ze zločinu obviňovanému.

Posléze namítá stížnost po stránce věcné, že si obžalovaný nebyl vědom toho, že tu jde o křivé obviňování ze zločinu. Námitkou tou chce stížnost zřejmě vyjádřiti, že se vyhledává ke skutkové podstatě zločinu podle § 209 tr. zák., by si byl pachatel vědom toho, že jeho udání u vrchnosti pro zločin (prvý případ zločinu podle § 209 tr. zák.) nebo jeho obviňování ze zločinu (druhý případ zločinu podle § 209 tr. zák.) odporuje pravdě, a že je proto třeba, by byl rozsudkem odsuzujícím pachatele pro zločin podle § 209 tr. zák. tento znak skutkové podstaty tohoto zločinu zjištěn. Tu nelze stížnosti upříti oprávnění. Rozsudek zjišťuje sice v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný obvinil podáními, o něž šlo, okresního soudce E-a u vrchností ze zločinu zneužití úřední moci podle §§ 101, 102 a) tr. zák., že udal tohoto okresního soudce u vrchností pro tento zločin, zjišťuje dále též, že toto obvinění (správně udání u vrchnosti) bylo objektivně křivé, nezjišťuje však v rozhodovacích důvodech, že si byl obžalovaný vědom toho, že jeho obviňování řečeného okresního soudce z onoho zločinu (správně udání u vrchnosti pro řečený zločin) se příčí pravdě, ač toto vědomí je podstatným znakem subjektivní skutkové podstaty zločinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, a to znakem, jímž se tento zločin liší od přestupku proti bezpečnosti cti podle § 487 tr. zák., spáchaného křivým viněním jiné osoby ze zločinu. Praví-li rozsudek v rozhodovacích důvodech, že nalézací soud nabyl přesvědčení o tom, že obžalovaný obvinil okresního soudce E-a u vrchností úmyslně a vědomě ze zločinu podle §§ 101, 102 a) tr. zák., zjišťuje tím jen, že si byl obžalovaný vědom toho, že obviňuje řečeného okresního soudce u vrchností z onoho zločinu, nevyslovuje tím však, že obžalovaný tak učinil, ač si byl vědom toho, že ono obviňování (správně udání) u vrchností odporuje pravdě. Skutečnost, že rozsudek v předcházejících odstavcích rozhodovacích důvodů dokazuje, že obviňování bylo objektivně křivé, nemůže na tom nic měniti. Ani zjištění rozsudku, že obžalovaný obvinil okresního soudce E-a u vrchností z onoho zločinu za tím účelem, by se zbavil nenáviděného vyšetřujícího soudce nebo by se mu alespoň pomstil za jeho domnělé útisky, není náležitým zjištěním, že si byl obžalovaný vědom toho, že jeho udání u vrchností odporuje pravdě; neboť rozsudek zjišťuje tu jen pohnutky činu, a to pohnutky takové, jež nepředpokládají, že si byl obžalovaný vědom toho, že udává okresního soudce E-a u vrchností pro vymyšlený naň zločin, zejména, an rozsudek, jak uvedeno, v této souvislosti dokonce mluví o pomstě obžalovaného pro »domnělé útisky« řečeného okresního soudce. Poněvadž rozsudek je podle toho stižen zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř. mu vytýkaným a poněvadž se nelze vzhledem k řečenému nedostatku skutkového zjištění po stránce subjektivní vyhnouti ustanovení nového hlavního přelíčení, takže nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, za souhlasu generálního prokurátora odůvodněné zmateční stíž-

nosti podané ve prospěch obžalovaného již při neveřejné poradě vyhověti a uznati právem, jak se stalo, aniž bylo třeba obírati se též zmatkem podle § 281, čís. 5 tr. ř. stížností rozsudku vytýkaným.

Čís. 3612.

Předpisu § 270 čís. 5 tr. ř. není vyhověno, dovolává-li se rozsudek pro zjištění jen všeobecně výsledků průvodního řízení, aniž je reprodukuje, by tak umožnil kontrolu, zda je také přezkoumával a hodnotil (§ 258 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 4. října 1929, Zm II 117/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 4. března 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II c) a 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc témuž sborovému soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost právem vytýká rozsudku vady s hlediska čísla 5 § 281 tr. ř. Nařizuje-li zákon v § 270 čís. 5 tr. ř., by rozsudek stručně, ale určitě uvedl, které skutečnosti a z jakých důvodů soud pokládal za dokázané nebo za nedokázané, není tomuto požadavku učiněno zadost, dovolává-li se rozsudek pro zjištění jen všeobecně výsledků průvodního řízení, aniž je reprodukuje, by tak umožnil kontrolu, zda je také přezkoumával a hodnotil, jak mu uloženo § 258 tr. ř. Takovým nedostatkem důvodů je stižen rozsudek najmě, pokud se jen zmiňuje o »oněch 10.060 Kč«, nevyloživ, jak a z čeho dospěl k předpokladu této částky, kterou patrně přejímá ze svědecké výpovědi F-ovy, již ostatně nijak nepřezkoumává, a to ani na podkladě vlastních jeho údajů o době služby obžalované u něho a o jednotlivě zjištěných prý schodcích, dále ve výroku, že obžalovaná odcizila z uzamčeného prádelníku fotografický aparát a kožešinový límec. Pod totéž hledisko spadají vady vytýkané ve stížnosti v jiné spojitosti, že totiž rozsudek na podporu svého přesvědčení o pachatelství obžalované uvádí bez opory ve spisech, že obžalovaná také podle šetření policie častovala své milence a činila stokorunové dary, žila nad své finanční poměry a nápadně se šatila. Je tedy rozsudek v závažných výrocích vadný podle čís. 5 § 281 tr. ř.; bylo proto za podmínek § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo, aniž bylo třeba zabývati se i dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 3613.

Házení kameny po určitých osobách jest přestupkem podle § 431 tr. zák.; nelze tu nikdy vyloučiti, že osoby ty mohou býti zasaženy.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, Zm I 140/29.)